

любопитство очакваха да чуятъ какво ще каже. Самъ Вълко имъ изглеждаше по-важенъ, по-сериозенъ, по-ученъ и недосегаемъ, отколкото кога и да било другъ пжтъ. Извода за положението на селото бѣше печаленъ. Сто и педесетъ семейства щѣха да гладуватъ презъ месецъ мартъ. Реколтата се знаеше вече, и дори на нѣкои се видѣ малко това число.

— Гладъ за сто и педесе, сто и осемдесе—и двеста ако кажемъ. нѣма да сбърквме, гладъ, казвамъ, за толкова семейства при най-общи смѣтки и то при положение, че житото отъ Ялѣнъ кория ще си остане на наемателитѣ, — горещѣше се Вълко. — Ето, сега трѣбва да се попитаме: — Ами какво ще стане, ако ни взематъ и Ялѣнъ кория?

— Ще мремъ отгладѣ!—гръмна цѣлия салонъ. — Цѣло село нѣма да си дояде! . . .

— Ето, — продължаваше Вълко, съ насочена нагоре дланъ, — ако ние позволимъ на общината и на Жанката да взематъ каквото имъ се пада, трѣбва да ядеме слама . . .

— Нѣма го майстора!

— Едно зърно да взематъ, — повишаваше гласътъ си Вълко, — едно едничко зрънце да взематъ, то ще бжде извадено отъ гладнитѣ гърла на ония, които сж го изработили . . .

— Вѣрнооо!

— За да не мреме отъ гладъ, за да не сме петимни за кора хлѣбъ, не само Ялѣнъ кория, и другитѣ селски земи трѣбва да ни се дадатъ.

— Долнището е хилядо и петстотинъ декари... Какво зема отъ него общината?

— Ами Старото гробе? Триста и трийсе декари . . . трѣнакъ . . .

— Ами дветѣ Геренчета . . .

— Чакай, Църквището кжде оставяшъ?